

קָבֵץ

תּוֹךְ הַנַּחֵל

דבורים נוראים ונפלאים, מעוררים מעוררים ומחזקים, אשר מתוך הנחל נובע מקור הקמה נובעים,
להחיות נפש כל חי ומשם ישקו העדרים, להתחזק בעבודת הבורא בכל דרגה שיהיו נמצאים

בענין פעלת השם של האדם – שיחות הר"ן סימן צה
ובענין ההתחזקות באמונה – לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן ה'

*

אשר נאמרו בשלחן המהור של
מרן מוהר"א ש שליט"א
בסעודות של שבת קדש פרשת במדבר – תשע"א

ידבר מענין פעלת השמות של האדם והתחזקות באמונה דוקא בעת שחשך לו שנה בהינתן בפיו
על כלי המשקן

יצא לאור
ערב שבת קדש פרשת במדבר – תשע"ג

על ידי תלמידי מתיבתא היכל הקדש
הסידי ברסלב
עיר הקדש ירושלים תובכ"א

מאמר

במספר שמות כל זכר לגלגלתם

ליל שבת קדש פרשת במדבר התשע"א

בליל שבת קדש, בסעודה ראשונה, דבר מוהרא"ש נ"י, דבורים
נוראים ונפלאים מאד, על פי דברי רבנו ז"ל, בשיחות הר"ן (סימן
צח) מענין שמו של אדם, עין שם.

השם של האדם – לפי המקור והפעולה שארץ לעשות
פתח ואמר מוהרא"ש נ"י: רבנו ז"ל אומר – דע! שהשם שנותנין לו
לאדם, הוא לפי הפעולה שיש לו לאדם לעשות בעולם, ויש אחד
שעושה הפעולה שלו בחצי שנים שיש לו, וצריך לקרא לו שם אחר
דחינו שם חדש, כי השם שנותנין לאדם הוא לאחר מותו –
לבושין שלו, כי השם הוא בחינת לבושין, כמו שכתוב (ישעיה מב,
ח): "אני ה' הוא שמי וקבדתי" וכו' 'קבדתי' – זה בחינת לבושין כי
רבי יוחנן קרא למאניה מכבדתיא' (שבת קיג), כי הקדוש ברוך
הוא נקרא הוי"ה, כי בשם הוי"ה נתתהוה כל העולמות, אבל למעלה
מכל העולמות אין לו שם, כי למעלה מכל העולמות אי אפשר

הפעלה שלו כְּבַר לְפִי הַשֵּׁם, וְהָיָה צְרִיךְ בְּכָל פַּעַם שֵׁם אַחֵר, לַעֲשׂוֹת פְּעֻלּוֹת אַחֲרוֹת; עַד בָּאן לְשׁוֹן רַבְּנוּ ז"ל.

הזיירות שצריך בעת שמעניקים שם לילד שנוגד

והסביר מוהר"א ש"נ, כי הנה עקר פחותיו של אדם גנוזים בתוך שמו, ודיקא על ידי שמו – מקבל פחות עצומים לעבד את השם יתברך, כי בתוך שמו משרש פח נשמתו, וכמו שכתוב (בראשית ב') נֶפֶשׁ חַיָּה הוּא שְׁמוֹ, שֶׁבַח־שֵׁם נִגְבְּלוֹת הַנֶּפֶשׁ וְהַחַיּוּת שֶׁל כָּל דְּבַר, וְעַל כֵּן בְּשִׁקּוּרָאִים לְאָדָם בְּשְׁמוֹ, הוּא נֶעְנָה מִיָּד, כִּי בַשֵּׁם נִגְבְּלוֹת כָּל נֶפֶשׁ וְחַיּוּתוֹ (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן נו). ולכן צריכין להזהר מאד באשר מעניקים שמות לילדים, לתת רק שמות קדושים שנמסרו לנו מדור דור, ועל ידי זה תכנס רוח מְהַרְהָ בְּתוֹךְ הַיֶּלֶד, וַיִּזְכֶּה לַעֲבֹד אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּאַמְתּוֹ, וְכַמוּכָא בְּסֵפֶר הַקְּדוּשׁ "נַעַם אֱלִימֶלֶךְ" (פרשת במדבר), שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּרוּךְ הוּא גִזַּר בְּבְרִיאַת הָעוֹלָם שִׁיְהִי כֵךְ וְכֵךְ שְׁמוֹת רְאוּבֵן, וְכֵךְ וְכֵךְ שְׁמוֹת שְׁמֵעוֹן, וְעַתָּה בְּשִׁמְתֵּיגְלָל אֵיזָה אָדָם בְּעוֹלָם, וְנוֹתְנִים לוֹ שֵׁם עַל שֵׁם צְדִיק אֶחָד שֶׁהָיָה כְּבָר בְּעוֹלָם, זֶה גּוֹרֵם לְאִישׁ הַזֶּה שִׁיְהִיָּה גַם בֶּן צְדִיק, מַחֲמַת שֶׁהַתְּעוֹרֵר הָאוֹר שֶׁל הַצְּדִיק שֶׁהוּא בְּעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן; עֵינֵי שָׁם. וְהַמְתַּחֲדִישִׁים

התחילו לתת שמות אחר כל מיני מקרים ותנאים שבעולם, מל שחר, רוח וכו', וזה גורם נזק גדול לילד, רחמנא ליצלק, כי אינו יכול להגביה את נשמתו לשרשו, כי השם הוא דבר חיוני ממש, ועל ידו הוא מקבל חיות דקדושה לעבד את השם, וכמוכא בדברי רבנו ז"ל (שיחות הר"ן סימן מד), שבתוך השם של אדם, מרפז כל ענינו וכל מהותו, ולכן צריכים להקפיד מאד לתת שמות לילדים רק אחרי צדיקים, ולשאל עצת הצדיקים לפני שנותנים שם, כי אז תמשך לילד נשמה קדושה ומהורה, ויזכה לעבד את השם יתברך כראוי באמת.

מבשרי אחזה אלוק - להבין הכחות הנגזרים באדם:

והנה מחמת שבתוך שמו של אדם מרפזים פחות נפשו, לכן בקריאת שמו מתחברים גופו ונפשו, ומאז יש פח לגופו להטהר ולהתקדש בקדשת נפשו, ולעבד את השם יתברך עם כל הכחות, וכמוכא בדברי רבנו ז"ל (לקימי מוהר"ן חלק א' סימן כב), שעקר השלמות לעבד את השם יתברך גם עם גופו, עד שיזכה לראות אלקות גם מבשר גופו, וכמו שכתוב (איוב יט) ומבשרי אחזה אלוק, שגם מבשר גופי יזכה לראות אלקות. וזו עבודת אדם כל ימי חייו, להודיע

לגופו את החשגות שנשמתו זוכה להשיג, ולהעלות גם גופו אל אור עליון, כי הבריאה נעשתה מחבור רוחניות וגשמיות ביחד, וכמו שכתוב (בראשית א) בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ, שמים הם רוחניות, וארץ היא גשמיות, ושניהם נבראו ביחד כדי להעלות הפל אל עבודת הבורא ותפוך שמו, ולכן פשוט לאדם שם קדוש, שעל ידו מתגלים פחות נפשו, מאז יש לו פח להעלות בשר גופו לאור נשמתו, ולהעלות כל הבריאה אל דבקות הבורא ותפוך שמו.

סוד המשנה כל ישראל יש להם חלק וכו'

ונה סוד המשנה (פנהריו צ"ע"א), כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא שנאמר (ישעיה ס, כא): "ועמך כלם צדיקים לעולם ירשו ארץ נצר מטעי מעשי ידי להתפאר", שנוהגים לומר בשבתות שבין פסח לעצרת לפני אמירת פרקי אבות, כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא, זה סוד שמו של אדם, שהוא שרש נשמתו, וחלקו לעולם הבא, ונשמתו ירדה לעולם הזה ונתנה לתוך גוף גשמי, כדי שיחזור ויעלה הנשמה ביחד עם הגוף אל דבקות הבורא ותפוך שמו, וזהו "ועמך כלם צדיקים", כי כל אחד ואחד יש לו נשמה קדושה ומהורה, שהיא

חלק אלוך ממעל, שעל שם זה נקרא צדיק, "לעולם ירשו ארצי", שהנשמה זאת ירדה לארץ לתוך גוף גשמי, כדי להגיע אל שלמותה, "נצר מטעי" אני יצרתי ונמטתי אותה בזה העולם הגשמי, כדי שתתהפך אל רוחניות אלקות, ואז "מעשה ידי להתפאר", שאתפאר במעשה ידי, שהנה נשמה קדושה הנקראת עכשו "פלוגי בן פלוגי", ירדה אל העולם הגשמי, והפכה את כל הגשמיים אל רוחניות, ונתוספה על ידה קדושה של מעלה.

טעם שאומרים את המשנה לפני למוך פרקי אבות

ולכן מקדימים לומר את המשנה הזאת לפני כל פרק שבפרקי אבות, כי פרקי אבות הם דברי מוסר והתעוררות של חכמינו הקדושים, ונוהגים לומר אותם בין פסח לעצרת, כדי שכל אחד יכין את עצמו לקראת קבלת התורה, אבל עלולים לפגם באדם שאלות וספקות, האם באמת יש בידי פחות להרים ולהגביה חמירות גופי אל השם יתברך? הלא אני מושם כל כך ומנח בתוך ארציות, ומאיפה אקח פחות באלו?

כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא

על זה אומר התנ"א, כָּל יִשְׂרָאֵל יֵשׁ לָהֶם חֶלֶק לְעוֹלָם הַבָּא, שִׁישׁ לְךָ שֵׁם קְדוֹשׁ הַמּוֹרָה עַל יְקָרְתָּ נִשְׁמָתְךָ, וְכָל עֶקֶר תִּכְלִיתְךָ לְהִיּוֹת בְּעוֹלָם הַנִּשְׁמִי הַזֶּה, וְלִתְפֹּךְ כָּל הַנִּשְׁמִיּוֹת לְרוּחֵינִיּוֹת, וְלִכֵּן בְּהַקְדָּמַת מִשְׁנֵה זֹאת מְזַכֵּרִים לְאָדָם גְּדֹל מַעֲלַת נִשְׁמָתוֹ, וְאֲשֶׁר בְּנֻדְאֵי יֵשׁ לוֹ פְּחוֹת עֲצוּמִים לְהַעֲלוֹת אֶת הַכֹּל אֶל הַשָּׁמַיִם יִתְפָּרֵךְ.

דבור נורא מהבעל שם טוב שנמסר על ידי בנו רבי צבי וספר מוהר"א ש"נ, שתלמיד הקדוש מפעזרימ"ש זי"ע, היה לו תלמיד אחד שהיה נוהג לצום הרבה, ולענות את גופו בכמה מיני סגופים שונים, ופעם פגש תלמיד זה את הרב הקדוש רבי צבי זי"ע, בן הבעל שם טוב הקדוש זי"ע, ופנה אליו בבקשה: אמור נא לי איזו תורה מאביך הקדוש, הוא הבעל שם טוב הקדוש זי"ע, וענה ואמר לו הרב הקדוש ר' צבי זי"ע, שמעתי פעם מאבי זי"ע לפרש את הפסוק (בראשית ו') קִיץ כָּל בְּשָׂר בָּא לְפָנַי, לְמַה בָּתִּיב כָּל "בְּשָׂר", וְלֹא כָּל אָדָם אִו כָּל נֶפֶשׁ, אֲלֵא הַפְּסוּק מְרַמֵּז לְאָדָם, "קִיץ כָּל בְּשָׂר", שִׁיפְסִיק לְסַגֵּף וְלַעֲנוֹת אֶת הַגּוּף שֶׁלוֹ, הֵינּוּ שִׁיעֲשֵׂה קִיץ וְסוּף לְעַקּוֹ עִם הַבְּשָׂר, וְאִז "בָּא לְפָנַי", שֶׁתְּבֹא לְפָנַי, וְתִזְכֶּה לְהִיּוֹת דְּבוּק בִּי, וְהֵבִין הַתְּלָמִיד אֶת הַרְמֵז בְּדַבְרֵי הַבֵּעַל שֵׁם טוֹב הַקְּדוֹשׁ זי"ע, וְשִׁנְה

את דרכו והתחיל לעבד את השם יתברך גם עם בשר גופו, ולקדש אותו בעבודת השם יתברך, וזכה למדרגות גבוהות ורמות.

נמצא, שעקר תכלית האדם הוא להעלות את בשר גופו לאור נשמתו, המשרשת בתוך השם שלו, ולעבד עם שניהם את הקדוש ברוך הוא, ואז יגיע אל שלמותו ותכליתו, ויעלה כל הבריאה בלה אל עבודת השם יתברך, אשרי לו ואשרי חלקו.

רוצים להראות שכל יהודי חשוב אצלו יתברך

וקשר מוהרא"ש נ"י את הענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נזכר ונפלא מאד, כי הנה כתיב (במדבר א') שאו את ראש כל עדת בני ישראל למשפחותם לבית אבותם, במספר שמות כל זכר לגגולתם, ויש לדקדק מהו לשון "במספר שמות" הכתוב כאן, ובעוד הרבה מקומות בפרשה זו, הלא המצוה היתה למנות אותם ולדעת מספרם, ואם בן מהו ענין במספר "שמות" דיקא?

אבל לפי דברי רבנו ז"ל הנ"ל מובן הענין מאד. פי עקר מהות הנפש מנח בתוך השם של אדם, ולכן בשמונים נשמות ישראל, ורוצים להודיע חבתם ואהבתם אצל השם יתברך, שכל אחד יקר וחשוב מאד לפניו יתברך, מוכירין במספר "שמות" דיקא, לא רק

במספר א' ב' ג' ד' לבד, רק כל אחד ואחד מזכיר שמו לפני משה רבנו, כדי לעורר לרש נפשו ואור נשמתו, ויקבל מזה התעוררות גדולה לעבודת השם ותבונה, שזוהו שאו את ראש כל עדת בני ישראל למשפחותם לבית אבותם, שתשא ותרימו את ראש כל אחד מישראל אל שרשו ומקורו, ואיך? במספר "שמות" כל זכר לגלגלתם, כי על ידי מספר "שמות" ניקא, נפיר כל אחד גדל וקרתו וחשיבותו לפני השם ותבונה, ותתברר לו הדרך להגיע אל תכליתו ושלמותו.

והשם ותבונה יזכנו להפיר קדשת השמות שלנו המשתפים בשמו ותבונה, ונזכה לקדש שמו ותבונה בעולם, בשם שמקדישים אותו בשמי מרום, עדי נזכה לעלות ולהכלל בו ותבונה לגמרי מעתה ועד עולם, אמן ואמן.

מאמר

ולא יבאו לראות כבלע את הנדש

סעודה שלישית פרשת במדבר ה'תשע"א

בסעודה שלישית, סעודת רעוא דרעויו, דבר מוֹתְרָא"ש נ"י דבורים
 נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רבנו ז"ל בלקוטי מוֹתְרָא"ן חלק ב'
 סימן ה' המדבר מאמונה, עין שם.

המכות שפובלים על ידי נפילת האמונה

פתח ואמר מוֹתְרָא"ש נ"י, רבנו ז"ל אומר (מוֹתְרָא"ש נ"י חור בקצור על
 כמה נקודות שבתורה זו של רבנו ז"ל): **הַעֲקָר הוּא הָאֱמוּנָה, וְצָרִיף כָּל אֶחָד
 לְחַפֵּשׂ אֶת עַצְמוֹ וּלְחַזֵּק אֶת עַצְמוֹ בְּאֱמוּנָה, כִּי יֵשׁ סוֹבְלֵי חֲלָאִים,
 שְׂיֵשׁ לָהֶם מַכּוֹת מִפְּלֹאוֹת, וְהֵם סוֹבְלִים חֲלָאִים רַק בְּשִׁבִיל נְפִילַת
 הָאֱמוּנָה, בְּבַחֲיַנַּת (דְּבָרִים נח): "וְהִפְלֵא ה' אֶת מַפְתָּךְ מִכּוֹת גְּדֹלַת
 וְנֹאֲמָנוֹת וְחֵלִים רַעִים וְנֹאֲמָנִים", וְנֹאֲמָנִים' דִּינָא, כִּי הֵם פְּאִים עַל
 יְדֵי פְגָם אֱמוּנָה.**

פי על-ידי נפילת האמונה פאים מכות מפלאות, שאין מוֹעִיל לָהֶם
 לא רפואות ולא תפלה ולא זנות אבות, כי כל הרפואות הם על-
 ידי עֲשָׂנִים, והם גדלים רק על ידי אמונה, כמו שאמרו רבותינו
 זכרונם לברכה (תענית ה' ע"ב), **'אֵין הַגְּשָׁמִים יוֹרְדִין אֵלָא בְּזָנוּת
 אֱמוּנָה, שְׁנֹאֲמַר: "אֲמַת מֵאֲרִץ תִּצְמַח וְצִדֵּק מִשָּׁמַיִם נִשְׁקָה,
 שְׂבִשְׂנֵי אֱמוּנָה, אֲזִי יוֹרְדִין גְּשָׁמִים וְצוֹמְחִים עֲשָׂנִים, וְאֲזִי יֵשׁ**

רפואות, אבל על ידי נפילת האמונה אין גשמים, ואזי אין רפואה,
 כי חבל תלוי באמונה וכו'; עין שם פל זאת בדברי רבנו ז"ל.

על ידי אמונה נמדדת כל מעלת האדם

והסביר מוהר"א ש"נ, כי הנה זה פלל גדול בדינו בכל ספרי רבנו
 ז"ל, שהעקר היא אמונה, ועל ידי אמונה נמדדת כל מעלת האדם,
 וכמו שאמר פעם רבנו ז"ל (שיחות הר"ן סימן לג): 'אצל העולם אמונה
 הוא דבר קטן, ואצלי אמונה הוא דבר גדול מאד, ועקר האמונה
 היא פלי שום חכמות וחקירות כלל, רק בפשיטות גמורה כמו
 שהנשים והתמוז עם הכשרים מאמינים; עין שם.

וככל שיש לאדם יותר אמונה, יש לו יותר פח להתחזק בכל מצבי
 החיים, ולעבר את העולם בשלום, כי אמונה הוא ענין חזק מאד,
 וחיו חזקים מאד על ידי אמונה, כי פשיט לו אמונה, אפלו בשבאים
 עליו יפורים, חם ושלום, אזי יוכל לנחם עצמו ולהחיות את עצמו, כי
 השם יתברך ירחם עליו ויטיב אחריתו, ותיפורים הם לו לטובה
 ולכפרה, ובסוף יטיב לו השם יתברך בעולם הזה או בעולם הבא,
 אבל מחקר שאין לו אמונה, בשבא עליו איזה צרה אין לו למי

לפנות, ואין לו במה להחיות את עצמו ולנחם את עצמו (שיחות הר"ן סימן לב). ולכן עקר עבודתו של אדם – להתחזק מאוד באמונה, ולבקש הרבה מהשם יתברך שיוזכה לאמונה זכה וברורה, ואז ירגיש טעם אחר בכל ימי חייו, כי אמונה היא עקר יפי החיים.

התחזקות באמונה בעת הקשי

והנה אמונה היא במקום שאי אפשר להבין, כי דברים שהשכל משיג ומבין, הם בכלל ידיעה, שיודע ברור, שהכל מפנוי ותברך לבד, ורואה את אמתת מציאותו ותברך לפני עיניו, אבל במקום שאינו יכול להבין, כגון בשחולך לו להפך מרצונו, שם צריכים התחזקות גדולה באמונה – להאמין שהכל בחשנחה עליונה, לתכליתו הנצחית, וכשאדם מיוגע עצמו על אמונה, יכול להגיע אל הנדבכות כזאת באמונה, עד שיהיה נחשב כאלו רואה הדבר בעיניו ממש (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן סב), וזו נקראת שלמות האמונה באמת.

עקר האמונה מגלים צדיקי אמת שפדור

והנה עקר האמונה מגלים צדיקי אמת שפדור, כי הם מדברים תמיד דבורי אמונה עם כל הפריות, וכל תכן דבריהם הוא להכניס אמונה זכה ומהורה בלב נשמות ישראל, שידעו שאלקותו ותברך

שורה בכל דבר שבְּעוֹלָם, וְאִפִּילוּ בְּמֵה שְׁלֵא נִרְאָה לְפָנַי הָעֵינַיִם – גם שֵׁם שְׂרׁוּי אֱלֹקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, וַיֵּשׁ כַּח עֲצוּם לְצַדִּיקִים לְהוֹרִיד עֲצוּם מִמִּדְרַגָּתָם הַרְמָה אֵל כָּל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְלִהְיֵנִים בָּהֶם הַשְׁגוֹת אֱלֹקוֹת, כִּי הֵם יוֹדְעִים הַיָּטֵב, שְׁגֵם בְּכָל הַמְקוֹמוֹת הַנְּמוּכִים וְהַשְּׁפֵלִים שְׂרׁוּי אֱלֹקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, וְצָרִיכִים לְגִלוֹת הָאֱמוּנָה שִׁישׁ שֵׁם, וּבְכָל שְׂאֵדָם זוֹכָה לְהִתְקַרֵּב לְצַדִּיקִים כְּאֵלוּ, בֵּן נִכְנָסֵת בּוֹ אֱמוּנָה זָכָה וּבְרוּרָה, לֹא כֵן, אִם אָדָם מִתְקַרֵּב אֵל מִנְהִיגִים וּמְפָרְסָמִים שֶׁל שְׂקָר, שֶׁהֵם בְּעֲצוּם אֵינָם זוֹכִים לְאֱמוּנָה זָכָה וּמְהוֹרָה, אֲזִי נִכְנָסִים בּוֹ קִשְׁיּוֹת וּסְפָקוֹת עַל הַנְּהַגוֹתָיו יִתְבָּרַךְ, וְאֵינּוּ מִבִּין אֵיךְ אֱלֹקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ יָכוֹל לְהִתְלַבֵּשׁ בְּנִשְׁמִיּוֹת עוֹלָם הַזֶּה וּבַדְּבָרִים שְׁפֵלִים, וְאֵיךְ רוּחַנִיּוֹת וְנִשְׁמִיּוֹת יָכוֹלוֹת לְהִשְׁתַּוּוֹת בְּיַחַד, וְאֵיךְ יָכוֹלִים לְעֵבֵד אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מִתּוֹךְ הַנִּשְׁמִיּוֹת דִּיקָא, וְלִכֵּן עָפָר עֲצָתוֹ שֶׁל אָדָם לְהִתְקַרֵּב אֵל צַדִּיקֵי אֱמֶת שְׁבַדוֹר, הַמְּגַלִּים הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה בְּעוֹלָם, וְשִׁמְחָבְרִים רוּחַנִיּוֹת וְנִשְׁמִיּוֹת בְּיַחַד, וְאֲזִי יִזְכָּה לְחַיּוֹת חַיִּים מוֹכִיחַ וְנִצְחָיִים, חַיֵּי עוֹלָם הַבֹּא בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְעוֹלָמוֹ יִרְאָה בְּחַיּוֹ, אֲשֶׁרֵי לוֹ וְאֲשֶׁרֵי הַלְקוֹ.

מהו ענין הכספי שהיה על כלי המשכן?

וקָשֶׁר מוֹתָרָא"ש נ"י אֵת עֵינָן הַנ"ל לְפָרֶשֶׁת הַשְּׁבוּעַ בְּקָשֶׁר נֹרְאָ וּנְפֹלָא מְאֹד, כִּי הִנֵּה כְּתִיב (בַּמִּדְבָּר ד') אַל תִּכְרִיתוּ אֶת שְׁכַמְתִּי מִשְׁפָּחוֹת הַקְּהָתִי מִתּוֹד הַלְלוֹים וְגו' וְלֹא יִבֹּאוּ לְרֵאוֹת כְּבֹלַע אֶת הַקִּדְשׁ וּמִתּוֹ. וַיֵּשׁ לְהִבִּין לְמֹה נִצְטָווּ מוֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עַל שְׁכַמְתִּי הַקְּהָתִי יוֹתֵר מִשְׂאֵר כָּל הַלְלוֹים, וְכֵן מֵהוּ לְשׁוֹן: "וְלֹא יִבֹּאוּ לְרֵאוֹת כְּבֹלַע אֶת הַקִּדְשׁ", וּפְרָשׁ רַש"י: לְתוֹךְ נִרְתַּק שְׁלוֹ וְכוּ, וּבִלְוַע שְׁלוֹ הוּא כְּפוּיו; עַיִן שָׁם. מֵהוּ עֵינָן הַכְּפוּי, וְלְמֹה הַכְּפוּי כָּל כֶּךָ נִחוּץ בְּשַׁעַת מַסַּע הַמַּחְנוֹת?

על כלי המשכן היה שורה אור המדות הקדושות

והנה לפי דברי רבנו ז"ל הנ"ל מובן הענין מֹאד, כִּי הָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה הִיא הַכְּפוּי וְהַקִּיּוּם שֶׁל כָּל דָּבָר, שְׁאֵפִילוּ אִם הַדְּבָרִים נִרְאִים שְׁלֵא כְּסֻדְרָן, וְאִי אֶפְשָׁר לְהִבִּין אֲפֹן מַעֲמָדָם, עַל יְדֵי שְׁמֻכְסִים אוֹתָם עִם הָאֲמוּנָה, יֵשׁ לָהֶם קִיּוּם, עַד שְׁלִבְסוּף חוֹזְרִים לְמִקּוּמָם הִרְאוּ.

ולכן כל זמן שהיו כלי בית המקדש במקומם הראוי, כגון בשעת חניית המחנות, לא היו צריכים לכפות הפלים בשום כפוי ונרתק, כי היה מתגלה מהם אלקותו ותברך לעיני כל, כגון למשל מדת

"השומחה" היתה מתגלה מעל מזבח הפנימי מזבח הקטרת, וכמו שכתוב (משלי כז) שֶׁמֶן וקִטְרֶת יִשְׁמַח לֵב, וכן מדת "לב נשבר" היתה מתגלה מתוך מזבח החיצון, וכמו שכתוב (תהלים נא) זָבַחַי אֱלֹקִים רוּחַ נְשִׁבְרָה, וכן מדת "השלום" בין איש לאשתו היתה מתגלה מתוך הפיור וכנו, שהיה בנוי מפראות הצובאות של הנשים, וכן שאר כל הפלים.

נראות סודות הפסוי - שהוא ענין התחנות באמונה

אבל בשעת מסע הפחנות, שלא היו הפלים על מקומם - היו צריכים להתחזק באמונה יתרה, ולדעת שיש השבון צדק לכל דבר, ואפילו מה שנראה שלא בסדרן - גם לו יש סדר נפלא מאת הבורא יתברך שמו, ולכן היתה מצוה מפלגת על אהרן ובניו, שהם הצדיקים הגדולים המגלים את האמונה בעולם - לכפות הפלים בכפוי ונרתיק שלהם בשעת מסע הפחנות, להודיע, שעכשו אסור להסתכל על סדרן של דברים, רק לסמוך על האמונה הקדושה, שהכל בהשבון צדק ומדק, ואז היו באים בני קהת, ונושאים הפלים ממקום למקום, מתוך הכפוי שלהם, עד שהיו מגיעים למקום הנתיבם,

וְאֵז חוֹזְרִים וּמַעֲמִידִים אוֹתָם עַל מְקוֹמָם הִרְאִי, כִּדְבַר שִׁיתְנַגְלָה קִדְשָׁתָם לְעֵינַי כָּל.

נושאי הארון היו צריכים דווקא להתעסק בהנתיק הכלים ונהו אל תכריתו את שבט משפחת הקהתי מתוך הלזים וגו', ולא יבאו לראות בכלע את הקדש וגו', כי דווקא משפחות הקהתי, שהיו נושאי הארון, היו צריכים להזהר בזה ביותר – שיהיה הכפוי של אמונה פרום בשעה שאין הארון על מקומו, כי בתוך הארון מנחים לוחות הברית, שהם כלליות התורה הקדושה, המלמדת אותנו את דרך האמונה, שאלקותו יתברך נמצא בכל מקום בכל עת ובכל זמן, ובשעת סלוק המחנות וטלטול הדרך, צריכין לדעת שאף על פי שאין רואים אלקות בגלוי, אף על פי כן היא נמצאת תחת הכפוי של אמונה, ובכל פרט של החיים שרוי אלקותו יתברך, וכשיש הכפוי והצמצום כראוי, אחר כך בשבאים לחניה חדשה, אז היו הפתנים מורידים את המכסה והנרתיק, והיו בלם זוכים לגלוי חדש, יותר גדול מקדם, נמצא, שהכפוי והנרתיק של כלי המשכן היה הכפוי של אמונה, וככל שהתחזקו באמונה – זכו להגיע אל גלוי אלקות עצום ונורא מאד.

פגם קרה שלא יכל להבין איש קשור בין רוחניות לגשמיות

ונה הנה פגמו של קרח, שהיה מבני קהת נושאי הארון, אבל לא היתה לו התבטלות והכנעה אל צדיקים הגדולים המגלים את האמונה הקדושה בעולם, שהם משה ואהרן, ועל פן לא היה יכול להבין איך משה רבנו יכול להוריד עצמו מקדשתו הגדולה להיות מערב עם העם, ואיך יכול אהרן הכהן לעסוק בעשיית שלום בין אדם לחברו ובין איש לאשתו בשעושה עבודת הקדש, כי איך אפשר להוריד קדשה גבוהה אל תוך דברים שפלים, ואיך אפשר לחבר רוחניות וגשמיות ביחד, שזהו מה שנאמר (תהלים קו), ויקנאו למשה במחנה לאהרן קדוש ה', שקנאו קרח ועדתו למשה רבנו, איך יכול להתערב במחנה ישראל השפל, וכמו שכתוב (שמות יט) וירד משה מן ההר אל העם, כי נדמה לו שרוחניות צריכה להיות תמיד גלויה ופתוחה, ואי אפשר להתכנסות בדברים שפלים, וכן קנאו לאהרן קדוש ה', איך יכול פהו גדול, העוסק בעבודת הקדש, להתערב בעשיית שלום בין אדם לחברו ובין איש לאשתו, כי היה חסר לקרח הכפוי והצמצום של אמונה, שבודאי יש סדר נפלא לכל דבר, ויש זמנים שהקדשה על מקומה בהתגלות רבה, ויש זמנים

שהקדשה תחת כפוי ונרתיק, ועל בן היה ענשו שנבלע בתוך
האדמה בתכלית הנשמיות, כי לא היה מודה שרוחניות אלקות
יכולה להתלבש בתכלית הנשמיות, וזה גרם לו להפרד ולהנתק מן
הרוחניות לגמרי, והבן.

והשם יתברך יזכנו להיות מקרבים אל צדיקים אמתים המגלים
האמונה הקדושה בעולם, ונזכה להמשיך על עצמנו הפסוי הקדוש
של אמונה בכל עת, עדי נזכה לעלות ולהפיל לגמרי בו יתברך,
מעתה ועד עולם, אמן ואמן.

